

[Mimi Stilling Jakobsen]

problemer, som virksomhederne måske ikke lige kan finde ud af at få løst.

Med hensyn til de faglige udvalg vil jeg også godt understrege, at vi ønsker ikke at fratage disse kompetence eller ansvar, vi har jo selv været med til at lægge afgørelserne ud til dem. Jeg har også noteret mig i et svar, ministeren har givet til, jeg tror, det er folketingets arbejdsmarkedsudvalg, at man nu kunne tænke sig, at de faglige udvalg blev aflastet på den måde, at man administrativt kunne godkende visse nøgleoplysninger, som man fik om nogle virksomheder, og derefter kunne de så administrativt godkendes som lære- og praktiksteder.

Men jeg vil nu godt understrege, uanset alle de spark, der er givet til de faglige udvalg – og de har jo fået drøje hug på det seneste – at jeg tror ikke, det er det eneste nøleje. Jeg har hæftet mig ved, at det i hvert fald påstås – og lad det så stå til ministeren, som naturligvis skal have lejlighed til at svare på det – at det også i direktoratet for erhvervsuddannelserne er et problem at følge med rent tidsmæssigt, at der faktisk ligger mange sager og venter på svar fra undervisningsministeriet, og det kan meget vel være, fordi man mangler personale. Jeg skal ikke beskyldte nogen for ikke at gøre dagens gerning, men det er i hvert fald et problem; det virker forsinkende, og her tænker jeg specielt på de forskellige ansøgninger og ideer om udvidelse af uddannelsespladser på forskellige områder.

Det drejer sig om social- og sundhedsuddannelserne, hvor man har nedsat et udvalg, der skulle have afsluttet sine overvejelser den 1. august 1981. Det er ikke blevet færdigt endnu. Det er spørgsmålet om specialarbejderuddannelsen på Bygge- og Anlæg, hvor man flere gange har rykket for svar fra undervisningsministeriet, men der er stadig væk ikke kommet noget svar. Det er spørgsmålet om isoleringsuddannelsen, hvor man også har rykket for svar, men stadig væk ikke fået det. Det er spørgsmålet om murerfaget, hvor der i parentes bemærket garanteres praktikpladser til 300–400 elever ifølge den nye aftale; dér afventer man også stadig væk svar fra undervisningsministeriet. Og det er endelig spørgsmålet om den tværfaglige basisuddannelse, hvor man vist også har ventet et antal måneder.

149 Ft

Jeg vil godt bede ministeren om at prøve at uddybe, hvad det er, der er problemet. Er det et generelt problem for direktoratet, er det personalemangel, eller hvad er det? Det er i hvert fald kedeligt, hvis alle bebrejdelserne vender tilbage som en boomerang til undervisningsministeriet; det synes jeg ikke kan være tilfredsstillende. Det må i hvert fald ikke hedde sig, at det er derfra, blokeringerne kommer, og jeg synes, vi må gøre en fælles indsats for at få aflivet den myte.

Taler man om tidsfrister for de faglige udvalg, kunne man måske også tænke sig, at der kunne være tidsfrister for besvarelsene fra undervisningsministeriet. Der er trods alt en vekselvirkning mellem de to parter.

Så skal jeg blot erindre om, at centrum-demokraterne for vist snart et år siden startede med at spørge om, hvordan det egentlig gik med disse lempelser i lærlingeloven; det gjorde vi i februar sidste år, i marts sidste år og i maj sidste år. Jeg ved ikke, hvor meget der er sket endnu, men jeg vil da gerne gentage spørgsmålet.

Med hensyn til tvangsanbringelse af de unge, som der har været tale om – og det er jo noget, vi kommer til at diskutere under det kommende lovforslag her i eftermiddag – kan jeg bare gentage, at vi ønsker ikke på nogen måde at medvirke til anbringelser uden for hjemmet, som det vel må være. Det er absolut ikke til gavn for nogen at komme hen et sted, hvor der ikke er brug for vedkommende, og hvor vedkommende ikke er ønsket. Det er den ringeste start, man kan give. At det så heller ikke er til fordel for virksomheden, er en anden side af sagen.

Endelig kort om diskrimineringen af mesterlæren i forhold til EFG. Hr. Nørgaard Sørensen fortalte med tordenstemme, at nu havde DA og LO lavet denne aftale, og hvordan i alverden kunne vi andre så tillade os at blande os? Jeg vil gerne sige, at det er mig bedøvende ligegyldigt, om arbejdsmarkedets parter er enige om en sag. Hvis vi som politisk parti er uenige, er der ikke noget, der kan tromle vores modstand ned. Jeg synes, det er glædeligt, når man på arbejdsmarkedet kan blive enige om nogle ting, men det er ikke noget, som på nogen måde kan forpligte politiske partier til at sige: nå, men så glemmer vi alle vores forbehold, så skifter vi holdning. Jeg håber ikke, socialdemokratiet reagerer over for LO på den måde; vi andre